

‘Ben ik strenger geworden, of zijn de kinderen drukker?’

Ik schrik van mijn eigen stem. Die was harder en scheller dan ik had gewild. Voor de derde keer vandaag heb ik Anthony (9) tot de orde geroepen: ik heb last van het geluid dat hij maakt.

Ben ik strenger geworden? Zijn kinderen drukker geworden? **Of ben ik een zure ouwe zak geworden die minder goed tegen geluid en gewiebel kan dan een kwart eeuw geleden?** Ik vind mezelf soms een boze bullebak; strenger dan ik me kan herinneren.

Als kinderen zelfstandig werken, moet het stil zijn, eis ik. Dat botst af en toe. Enkele kinderen hanteren een andere definitie van ‘stil’ dan ik. Anthony – geinig Haags straatschoffie, onzeker, veel onrust in z’n lijf, prototype stoorzender – is er zo eentje. ‘Thuis’ gaat het niet goed, weet ik van de leerkracht van vorig jaar.

Ik moet denken aan het boek *Hoe de straat de school binnendringt*, van socioloog Iliass El Hadioui.

Daarin betoogt de schrijver dat (stads)kinderen vooral moeten leren dat er op school andere regels gelden dan thuis en op straat. El Hadioui vindt dat je daarnaast veel moet investeren in een goede band met je leerlingen. Geen botte repressie, maar met ‘spelgevoel’ zoeken naar vertrouwen. Naar ‘emotionele bluetooth’ tussen leerkracht en leerling.

■ Leo van Marrewijk (55) was in de jaren 80 en 90 ruim tien jaar leerkracht. Na een carrière in de journalistiek, keert hij parttime terug voor de klas en doet hij er verslag van.

Tussen Anthony en mij is de bluetooth stuk. Of nog niet gevonden. Tijd voor een experiment. Als Anthony aan het eind van de middag op me afstapt en vertelt dat hij ‘op’ is, schiet ik in de lach. In een flits neem ik een besluit. „Ik zie het jongen, maar ik weet iets. Wil je het laatste half uur hulpmeester zijn?”

Het is een gok. Anthony – blij met elk verzetje – hapt toe. Ik geef ‘m makkelijke karweitjes: tablets aan de opladers leggen, boeken ophalen, dat werk. Als hij wat kinderen mag helpen, groeit hij in z’n rol. En hij vraagt om de haverklap of hij het goed doet.

Vlak voordat de kinderen naar huis gaan, bedank ik ‘m uitvoerig. **Hij straalt. „Mag ik morgen weer hulpmeester zijn?”**

„Dat weet ik nog niet, Anthony. Maar je bent wel de beste hulpmeester die ik ooit heb gehad.”

En de eerste, bedenk ik. Maar dat zeg ik er lekker niet bij.

ILLUSTRATIE MAGDA RINKEMA